

Békekövet

A Pilisi Református Egyházközség lapja



Karácsony XVIII. évf. 1. szám 2021. december

„Mivel tehát megigazultunk hitből, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. Őáltala járulhatunk hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk Isten dicsőségében.” Római levél 5, 1-2.

A kerítésen belül

Talán többekben ott van az gyermekkori élmény, emlék, hogy voltak olyan helyek, amelyek érdekesek voltak a számunkra, és szerettünk volna bemenni, bejutni, de nem tudtunk. Mert kerítés vette körül. Nehéz lett volna átmászni rajta, a kapu szorosan be volt zárva. Így legfeljebb kukucskálni tudtunk a réseken, és úgy megnézni, mi van belül. Aztán, ha szerencsénk volt, megismerkedtünk a terület tulajdonosával, vagy ismertük is őt valahonnan, akkor előbb-utóbb bejuthattunk abba kertbe. Esetleg beszökhettünk egy óvatlan pillanatban. Karácsony előtt pedig azt próbáltuk kikutatni, hová rejtették el az ajándékot az angyalok, vagy a szülők, ha már tisztában voltunk vele, hogy tőlük kaptuk. Isten országa, Isten jelenléte, a Vele való közösség is gyakran ilyen elérhetetlennek, titokzatosnak tűnő hely az ember számára, ahová vágyik, szeretne bejutni, kikutatni a bejutás lehetőségét, de hogyan? Ezen az ünnepen is van egy kis történetünk, ami segít ezt megérteni, és ami a fenti ige üzenetét is világosabbá teszi számunkra.

„William Barclay írt egy katonai szakasról, melynek tagjai a második világháború egyik csatájában elvesztették egyik barátjukat, és szerették volna tisztességgel eltemetni. Találtak egy templomot, mögötte temetővel, amit egy fehér kerítés vet körül. Megkeresték a papot, és megkérdezték, hogy eltemethetik-e barátjukat a templom temetőjébe. „Katolikus volt?”-kérdzte a pap. „Nem” -felelték. „Akkor nagyon sajnálom, a temetőnket az anyaszentegyház tagjai számára tartjuk fenn. De eltemethetik a barátjukat a kerítésen kívül. Gondoskodom róla, hogy gondozzák a sírját.”-válaszolta a pap. „Köszönjük atyám” – felelték a katonák és eltemették barátjukat a temető mellett a kerítés túloldalán. Amikor véget ért a háború, a katonák még egyszer el akartak látogatni barátjuk sírjához, mielőtt hazautaztak. Emlékeztek rá, hol volt a templom és a sír a kerítésen kívül.

Keresték a sírt, azonban nem találták. Végül felkeresték a papot, hogy megkérdezzék hol a sír. „Uram, nem találjuk a barátunk sírját” - mondták a katonák a papnak. „Nos, miután önök eltemették elesett bajtársukat, valahogy nem tűnt számomra helyesnek, hogy ott legyen eltemetve a kerítésen kívül.” - felelte a pap. „Akkor áthelyezte a sírját?”- kérdezték a katonák. „Nem... a kerítést helyeztem át.”

Bizony, szeretnénk mi is jó helyen, méltó helyen tudni akár a mi életünket, akár azok életét, akik fontosak nekünk. Nemcsak itt, ebben a földi életben, hanem azután is. Azonban kiderül, hogy méltatlanok vagyunk erre. Magunktól nincs ott a helyünk az Isten országában, közelében. A bűn jelenléte miatt kikerültünk a kerítésen kívülre, kikerültünk abból a paradicsomi állapotból. Azonban Isten nem szerette volna, hogy ez így maradjon. Számára ez nem volt kedves. Szerette volna, ha az ember a kerítésen belülre kerülhet. Azonban mi ezért semmit nem tudunk tenni. Neki kellett cselekedni és a kerítést áthelyezni. Jézus Krisztus földre való megszületésével és eljövételével tulajdonképpenez a kerítés áthelyezés ment végbe. Az Isten országa és a „mennyei kert” otthonterülete tágult ki. Persze bejutni oda továbbra sem egyszerű, szoros az a kapu, de Isten a lehetőséget erre megteremtette.

Éljük meg ennek békességét, hogy helyünk van Nála. Ő kész befogadni, kész ezzel megajándékozni. Ehhez csak annyit kell tenni, hogy ahogy a katonatársak kérték, mi is kérjük, legyen otthonunk Nála. „Énekeljük” bátran sok karácsonyi ének mellett: „Jöjj királyom Jézusom, szívem íme megnyitom...”- és akkor szinte észre sem vesszük, de ott leszünk a kerítésen belül. Áldott ünnepeket!

2021. december 20. Pilis
Wisinger Dániel, lelkipásztor

Játszom egy gondolattal. Játsszik velem...

A lelkemet mérgező indulatos, sötét gondolataimat vagy egy nagy sóhajással kifújom, hogy szálljon föl-föl Hozzá és az Ő világosságában, mint a sötét pincék penészgombái a napfényben elpusztuljanak, vagy hagyom, hogy beszójenek, gyötörjenek tovább. Engem ugyan ne kínozzon, ne mérgezzon, elmondom szent színed előtt, hiszen a napnál is világosabb, hogy úgyis nekem adsz igazat.

- Jóságos Istenem! –tudom, most is csak jót akartál, nem is téged hibáztatlak, de láthatod, milyen nehéz ez a barátság, amit az én nyakamba vartál. Ha azt mondom sárga, azt állítja lila. Jó, persze nem egészen sárga, de a lilától, még tán nálam is jobban tudod, olyan messze van, mint Makó szent városodtól!

Ha azt mondom bolha, addig csúri csavarja, míg elefánt nem lesz belőle. Ha azt merészelem állítani, domb, amihez Te is jól tudod, kétség sem férhet (igaz nagyobbacska hegyek közé ékelődött), ő nem áltálja rávagni, völgy és addig győzköd, amíg szakadék nem lesz belőle kettőnk között! Tekints le rám, szánj meg! Könyörületes Istenem, hallgass meg; add, hogy ezek az én barátaim legyenek pontosan olyanok, mint én; egyszerűen tökéletesek.

- Sajnos lehetetlent kívánsz tőlem.

- Én azt hittem, a Mindenhatónak nincs lehetetlen!

- *Nem is kívánságod teljesítése az, hanem, hogy pont a tiédet teljesítsem, mert ez a te két barátod, Marci és Berci, napok óta ugyanezért nyavalyog. Kinek a javára dönthetnék, ki legyen a kiváltságos, hisz egyformák vagytok nekem. Ha ti nem tesztek kivételt gyermekeitek közt, mennyire inkább nem teszek én! Tudjátok mit?! – döntsetek el egymás között, hogy legyen.*

- Uram! Kivételesen nagy egyetértésre jutottunk; azt szeretnénk, ha az emberiség egyharmada olyan lenne mint én, egyharmada mint Marci és egyharmada pedig Berci hasonmása...

- Ez már jobban hangzik, de van egy kis bökkenő.

- ???

- Számba vettem minden lelket a földkerekségen; nem osztható hárommal. Ellenőriztétek azért ti is, hátha tévedek...

- Igen, valóban mind a három számoló azt jelzi. maradék egy.

- Vele mi legyen? Nem vághatom három felé.

- Ó Urunk, ebből már igazán ne csinálj túl nagy lelkiismereti problémát magadnak; szegénykét hagyd csak meg olyannak, amilyen.

- *Kéréseket teljesítve.*

Telnek a napok, hetek, eltelik néhány hónap és nem várt furcsa körülmények között találkozom két barátommal, Marcival és Bercivel. Sikítva futunk az egyenlítő körül; menekülünk hasonmásaink elől. A félelem, hogy utolérnek, megsokszorozza erőnket, tetemes előnyre teszünk szert. A rémülettől, hogy klónjaink, befognak, úgy megnő az adrenalin-szintünk; észre sem vesszük a Kalahári-sivatag forró homokjának égetését, amikor térdre esünk.

- Irgalmas Istenünk, könyörgünk, ments meg minket ezektől a békés bárányoknak álcázott haramiáktól.

- ???

- Csupa kibírhatatlan szörnyű alak: nézd csak, viszketek, kiütéses lettem tőlük.

- Mintha egy kondér bugyborékoló krumplifőzelékbe dobtál volna: megfulladok köztük.

-A hajam kihullik, ha csak rájuk nézek.

- *Bátorkodom megkérdezni, akkor milyenek legyenek?*

- Tudod, az az egy, akin nem változtattál, fájó kimondani, különb még nálunk is, kis jóakarattal azt is mondhatnánk, hibátlan.

- Mégsem a mi hibáinkat keresi, hogy a fejünkhöz verje, hanem a szépet, a jót látja meg bennünk.

- Béke és boldogság van körülötte; szeret minket.

- Őt tedd meg vezérünknek.

- *Jól gondoljátok meg, mert amilyen királyt választotok, olyanná lesz népe.*

- Hozzá szeretnénk hasonlítani mind a hárman.

- *Ő az én Fiam. Arcát, természetét tükrözhetitek már e földi élet minden napján, Karácsony Szent Estéjén pedig különösen.*

„Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlökká legyenek Fia képéhez” (Róma 8;29)

Eljátszottam egy gondolattal, s Te játszottál velem... Köszönöm, mint a jó szülő, játék közben is tanítottad gyermeked.

Bretka Ferenc

Nagy utazás

A kis Jancsi, aki lehetne akár Juliska is, esetleg te vagy én, most még csupán egy karon ülő, rúgkapáló gyönyörűség; természetes kíváncsisággal nyújtogatja csápjait, ismerkedik a néhány hete hirtelen hatalmasra tárgult világgal. Érdeklődve nézegeti, a kitudja honnan a csodából ide csöppent látogatókat, figyeli a hangokat, próbálja a szüleitől sosem hallott furcsa gügyögésüket megfejteni. Akiket egy mosollyal megjutalmaz, olvadoznak a boldogságtól.

-Hát nem egy kis tündér?!

Kézzel kézre jár, cirógtatják, babusgatják, dögönyözik.

-Egy ilyet elfogadnék én is!

Mintha megértené, vagy csak a levegő fogy el körülötte? – egyre riadtabban tekinget körbe, kétségbeesve keresi azt a két jól ismert arcot, hangot, aki mindennél többet jelent. Már jön is az egyik, észrevette szorongását s még mielőtt eltörne a mécses, magához öleli. Igen, ő az, itt van biztonságban, ahova most kis arcát szorítja, ott lakhat jól, ennek a szívnek dobogását hallotta, amikor még mit sem tudott a külvilágról. Ő szereti a legjobban, az egész világon. A kis Jancsi, aki lehetne akár Juliska is, esetleg te vagy én, már elfújta szülinapi tortáján a második gyertyát; megérti, amit mondanak neki, kezd szavakat használni és egyszer csak kimondja az első rövidke mondatát. Bizony nagy változás apró jele ez, és egy szép napon elcsodálkozik a tükör, amikor a „baba” helyett azt mondja neki; Én.

Telnek a hónapok, s az én-tudathoz halvány árnyékot vető, új szavak társulnak: Velem..., nekem..., engem..., enyém... egyedül. Ám ezeknek még nincs nagy jelentősége, most csak az a fontos, hogy játszhasson. Játsszanak vele ebéd közben, bilin ülve, pincében, padláson, hogy éjszaka megint odavackolhasson közéjük, együtt nevéssenek, hancúrozzanak, néha megcsikizzék, hogy az új ruhájában mehessen az oviba, és igen-igen egyre többet hallja; őszre az iskolában majd semmi baj ne legyen vele. Az iskolában, ahová várakozással, vegyes félelemmel lépbe, s egy ideig az lesz a legfontosabb, hogy meglapulhasson; biztonságban, rejtve legyen. De amint megbarátkozott... jaj, szegény tanító néni! - megfordul a világ és mindjárt az lesz a fontos, hogy észrevegyék; megmutassa, milyen ügyes és leleményes, mennyire erős és bátor; hogy milyen jól áll neki, ő mindent jobban tud és a többiek elbújhatnak mellette; utána már megfordulnak, ő már borotválkozik, neki már van olyan igazi női holmija. A külsőben végbemenő változás sejteti; ott belül is nagy átrendeződés történik; hirtelen az lesz a legfontosabb,

hogy figyeljenek rá; bármi áron, de kitűnjön. Ezért képes naponta több órát edzeni, kenceficézni, gyakorolni, próbára járni, de képes haját zöldre festve, fülébe, orrába karikát aggatni, dögös cuccokban, füstöt eregetve olyan csúnyán beszélni, hogy régi, egyre sűrűbben látogatott ismerőse a tükör majd leesik a falról. Miért?



Hogy vegye már észre az a jóképű kedves fiú, az az ésbontóan csinos lány. Vegye észre a nagyit, az apa, az anya is! Vegye már észre magát az osztályfőnök! Vegye már végre észre az egész világ: FELNÖTTEM!!! Pedig dehogy, csak elmúlt tizenhét; Jancsiból János, Juliskából Júlia lett. Mint a bábból születő pillangónak egy ismert világ új dimenziói tárulnak fel. Hatalmas a vágy kipróbálni a szárnyakat; végiglátogatni a virágokat, megkóstolni a tiltott fa gyümölcsét, habzsolni az életet, keresni, kergetni a boldogságot. Juliának, aki János oldalán találta meg, és egyre sűrűbben teszi domborodó hasára a kezét, csak egy számít; egészségesen szülessen és János ott legyen mellette, fogja a kezét. Aztán hogy magához ölelhessen... kimondja az első szót, első mondatát..., hogy megálljon a perc, amikor ovis nagy fia szinte belé bújva a bőre alá leheli: nagyon szeretlek anya...

De nem áll meg. Egy pillanatra összeölelkezik a múlt és a jelen: eltelt egy emberöltő. Ismerős tájakon egyre sebesebben fut életük vonata – mintha jártam volna már itt – állomások képei villannak föl... találna egy hozzá illő társat... Megajándékozna végre egy unokával... és még eggyel...na még egy kislánnyal is! És hogy azért a másikért se kelljen aggódni... révbe érjen ő is. Segíteni nekik, tolni, húzni a szekerüket, ha kell, hátán cipelni őket, hogy a viharokat túléljék, együtt maradjanak, boldogok legyenek. Nincs más fontosabb ennél. Aztán lesz... Megpróbálni a lehetetlent; közel a hatvanhoz munkahelyet találni, de ennél ezerszer fontosabb – ő Istenem – hogy jó legyen az a szövettan..., hogy küzdjön meg vele! Hogy ne kerüljön lélegeztetőgépre, harcoljon... győzze le azt a nyomorult vírust...! Ne adja fel! Ne hagyjon itt...

Az élet egykor gazdagon terített asztala lassan lecsupaszodik; egyre kisebb falatok, morzsák maradnak rajta. Morzsák, amik épp hogy a túlélésre elegendő, morzsák, amiből hónapokig erőt merít. Lám, az idén sem felejtették el öreg édesanyjukat, az anyák napját. Micsoda gyönyörű csokor! - benne lapul őszülő kisfiam és lányom összes szeretete. Úgy szeretném meglátni még a dédunokám... csak annyit időt, míg kimondja az első szót, mondatot... megszületik a kis testvére. — — —>

Ha az erőm negyedét visszakaphatnám, hogy hasznukra lehessek... és ne fájna úgy, ne kínlódnék annyit. Ő csak hazajussak végre ebből a korházból! Úgysem csinálnak már semmit velem, hogy ne itt, idegenek között kelljen, hisz van nekem otthonom, családom, aki mellettem legyen... Mindennél többet ér, ha ők simogatnak, ha ők fogják a kezem, ha akkor majd ott, a végén az Ő kezét foghatom...

János bácsi, aki lehetne akár Juliska néni is, és leszel Te is éppúgy mint én, nagy út előtt áll; üres kézzel, meztelenül egy másik világba fog lépni. Kicsit fél. Lépésnyire az ismeretlentől, egy pillanatra megáll a földi élet peremén ott, ahol a büszke énakarat gyermeki megadássá szelídül, ahol a lélek és a test útja elválik. Leperegnek az

utolsó homokszemek; már nem fontos, hogy mi volt a jele az oviban..., mennyi hab van a somlói tetején, hányan futottak utána..., milyen sikerei voltak..., mit mondanak majd róla.... hogy kivirágzik-e még az öreg barackfa. Csak egy valami fontos. De az rettenetesen. Egész életének legfontosabb kérdése: Kinek vallja most Jézust...? Mi a válasza...? Rácseng-e szavaira Isten ígérete...?

*Ne félj, mert megváltottalak,
neveden szólítottalak,
enyém vagy!* (Ézsaiás 43, 1.)



Csak egy szó... egy szívből kimondott szó... és átléphet abba az Országba, ahol örökké tartó Karácsony és Pünkösd várja.

Bretka Ferenc

Anyakönyvi hírek

Házasságkötés:

2021. július 24-én *Jakab Ferenc* református férfi testvérünk kérte Isten áldását közös életükre *Szaszák Alexandra* római katolikus leánnyal.

Keresztelő:

2021. 05. 30. Gál József és Gál Annamária, fia: *Patrik*

2021. 07. 30. Kmeicz Ádám és Kmetz-Mettiová Andrea fia: *Áron*

2021. 08. 22. Kiss István és Kissné Mária leánya: *Bernadett*

2021. 09. 12. Antóczi Krisztián és Koródi Eszter két gyermeke: *Anna és Máté*

2021. 09. 19. Képiró Dániel és Képiróné Farkas Mónika leánya: *Rózabella*

2021. 10. 10. Potyka Attila és Potykáné Németh Nikolett lánya: *Boglárka*

2021. 12. 12. Jakab Ferenc és Fuchs Jeanette lánya: *Bianka*

Konfirmációs fogadalmat tettek augusztus 22-én: *Antal Kászon, Csáki Bence György, Földes Dávid László, Kakas Máté Krisztián, Képiró Mária Csenge, Kiss Bernadett, Mári Demeter,*

Újlaki Benedek, Wisinger Barnabás Máté

Felnőttkonfirmáció:

Január 31-én *Ágnes Norbert* és *Ágnerne Schiff Anita*

December 5-én *Földesné Szilágyi Ibolya, Jakab Ferenc, Kakasné Földes Mónika, Szakács Csaba*

Temetések (2020 novembertől):

<i>Veres Bertalan</i>	2020. december 01.
<i>Pál József</i>	2020. december 29.
<i>Urbán Istvánné Bathó Ilona</i>	2021. február 05.
<i>Kis Gyula</i>	2021. június 07.
<i>Aranyi Márton Istvánné</i>	2021. június 17.
<i>Keresztesi Péter</i>	2021. június 30.
<i>Hegyvári Jánosné</i>	2021. július 12.
<i>Papp Eleménné Csercsa Ilona</i>	2021. augusztus 13.
<i>dr. Szendrei Gézáne</i>	2021. szeptember 25.
<i>Szabó Károlyné</i>	2021. december 14.
<i>Nagy Ferenc</i>	2021. december 17.

Urunk vigasztalását kívánjuk a gyászoló családoknak a Jób könyvében található ígérel:

„Mert tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a testem szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.” (Jób könyve 19, 25-26.)

Karácsonyi, ó- és újévi alkalmaink:

December 24. péntek	Karácsony, Szenteste 16.00 istentisztelet
December 25. szombat	Karácsony 1. napja 10.30 Ünnepi úrvacsorás istentisztelet
December 26. vasárnap	Karácsony 2. napja 10.30 Ünnepi úrvacsorás istentisztelet
December 31. péntek	18.00 Óévi úrvacsorás istentisztelet
Január 01. szombat	15.00 Újévi istentisztelet
Január 02. vasárnap	10.30 Esztendő első vasárnapja, istentisztelet

Békekövet

A Pilisi Református Gyülekezet kiadványa
Megjelenik változó időpontban

Felelős kiadó:

Wisinger Dániel lelkipásztor

Tördelés:

Somogyi Csaba

Honlap: pilisref.hu

Írásokat erre a címre várjuk:
bekekövet@gmail.com